

експортна-агрикултурна политика, която да свързва експортно-земеделското производство и неговия износ. Може да се приеме съ сигурност, че земеделското производство се е развивало и се е направлявало наистина под въздействието на външните пазари, обаче, по пътя на частната осведоменост, без предварително установени насоки и без така да се каже една предварително експортно-производствена програма. Наистина, че от средата на 1933 година се набелязват вече наченки на известно направляване на производството (Наредба-закон за градинарството, Наредба-закон за тютюна, Наредба-закон за засаждане на нови лозя и усиляване на съществуващите, Наредба-закон за производството и продажбата на розовото масло и Наредба-закон за регулиране засъването на конопа и производството на конопеното влакно за продажба през 1935 год.), обаче, съ това още далеч не е постигната една пълна и по-широка експортно-агрикултурна програма.

До колко липсата на такава една програма се е отразила върху развитието на нашия износ и върху какви основни начала трябва да бъде изградена такава една програма, на тези въпроси ще се спрем по-късно. Тук ще споменем само, че въ общия план за земеделско-стопанско райониране на страната, лансиран за първи път у нас от проф. Я. Моллов, идеята „за експортно производство“ била неразделна част от него*).

Режимът на износа

Митническият режим. Прѣко митническо поощрение на износа въ България никога не е имало. Тѣкмо обратното : съществувал е режим на митническо облагане на нѣкои износни стоки. Съ закона за износната митна тарифа още преди войната (1904—1911 г. г.), се предвиждаше облагане съ мита на конетѣ, катѣритѣ, мага-

*) Вижъ: „Експортни и импортни райони на нѣкои земеделски произведения въ България“ — Проф. Ян. С. Молловъ, София 1927 г.